

Her er to forslag, som begge har til formål at nedbringe ventetiderne ved at indføre i hvert fald delvis offentlig betaling for behandling på privathospitaler. Der er lidt forskel i finansieringsmodellen, men sigtet er det samme. Og det, der er karakteristisk for begge forslag, er, at de jo i realiteten vil medføre en ganske stor egenbetaling for en lang række behandlinger.

Der vil altså være tale om, at nogle mennesker kan købe sig til en hurtigere behandling ved selv at have pengene eller have forsikret sig, og at andre, der ikke har pengene, så må vente, indtil ventelisterne tillader dem at komme til behandling. Det er, som ministeren også har været inde på, et afgørende brud på gratisprincippet for sygdomsbehandling, og det er vi lodret imod.

Hvis man gjorde det, ville man få en situation, hvor vi fik forskellig kvalitetsudvikling på de forskellige sygehuse. Nogle ville få tilført mange ressourcer og kunne tilbyde en bedre behandling, og dér skulle man så betale ganske meget for at komme ind, og andre sygehuse, som ikke fik de fordelagtige økonomiske betingelser, ville gradvis blive forringet i kvaliteten. Og det ville så være dér, hvor folk uden de store indkomster kunne blive behandlet. Derfor er det nogle gennemført asociale forslag.

De har yderligere den konsekvens, at de fører til dårligere planlægningsmuligheder i det offentlige. De flytter ressourcer fra den offentlige behandling, og det, der i virkeligheden er det allerværste ved hele denne her debat om privathospitaler, som nogle borgerlige partier bliver ved med at rejse, er, at det flytter opmærksomheden fra det, som er det vigtige, nemlig at sørge for, at det offentlige sygehusvæsen får en høj kvalitet og sikrer en effektiv udnyttelse af de ressourcer, der bliver tilført det. Det er det, det afgørende handler om.

Og derfor må man konkludere, at de partier, som bliver ved med – formentlig af ideologiske grunde – at snakke om privathospitaler, i virkeligheden skader muligheden for både at nedbringe ventelister og sikre en høj kvalitet i behandlingen i det offentlige sundhedsvæsen.

Vibeke Peschardt (RV):

Man kan sige, at der er meget ideologi i de to forslag her fra Fremskridtspartiet og fra Venstre om faktisk at indføre brugerbetaling i sygehusvæsenet. Der står i sygehusloven, som er aktuel i mange sammenhænge i disse dage, at der i Danmark skal være fri og lige adgang til syge-

husydelse. Det mener vi fortsat der skal være, og derfor kan vi ikke støtte hverken Fremskridtspartiets eller Venstres forslag.

Jeg vil godt knytte nogle kommentarer til hvert af forslagene.

For det første vil Fremskridtspartiet jo lade valget være helt frit; man kan altså vælge enten et privathospital eller et offentligt sygehus. Og det, der ligger ud over 2.200 kr., som er den afregningstakst, som Amdrårdsforeningen har fastsat i det frie sygehusvalg, ja, det skal folk så selv betale eller forsikre sig ud af.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig, nej, jeg vil bare konstatere – som jeg konstaterer, hver eneste gang vi snakker om de her forslag – at der er 11.000 eller 12.000 senge i det offentlige sygehusvæsen; der er knap 200 på de private hospitaler.

Og det står i øvrigt amterne frit for at købe, og halvdelen af amterne køber jo ydelser på de private hospitaler, når de ikke selv kan klare deres ventetider. Det synes vi er amternes ret at gøre, og det er jo en decentral politisk beslutning at handle på den måde.

Til Venstres hr. Jørgen Winthers forslag vil jeg sige, at det altså jo er ideologi igen, og kommunalvalgkampen nærmer sig, og der er muligvis nogle stemmer i – for nogen – at give disse frihedsgrader.

Jeg vil bare sige til hr. Jørgen Winther og hans parti, som jo er meget optaget også af den offentlige økonomi, at det her garanteret ikke bliver billigere.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte nogen af forslagene.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det er en lille kort bemærkning til Det Radikale Venstres ordfører, fru Vibeke Peschardt.

Det blev sagt, at der var megen ideologi i det: jamen vi har vel forskellige politikker alle sammen. Men derudover blev det sagt, at det, Det Radikale Venstre går ind for, er den frie og lige adgang for alle patienter.

Så vil jeg gerne spørge, om fru Vibeke Peschardt her fra talerstolen vil redegøre for, hvordan det for en rygpatient, der får besked om, at der er 3 års ventetid på behandlingen – det er sket i Århus Amt, og der var endda 5 år for en anden patient – kan defineres som fri adgang til sygehuset, når de får at vide, at der er 3 eller 5 års ventetid. Det vil jeg gerne have en god forklaring på.